

บทวิเคราะห์คำพิพากษาศาลฎีกา
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1303/2564 ที่ 3679/2564
และที่ 1890/2566

Analysis of Supreme Court Judgments
No. 1303/2564, No. 3679/2564,
and No. 1890/2566

ศาสตราจารย์พิเศษไพรожน์ วายุภพ^{*}
Adjunct Professor Pairoj Vayuparb

วันส่งบทความ 17 มิถุนายน 2567; วันตอบรับตีพิมพ์ 18 มิถุนายน 2567

บทคัดย่อ

บทความนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและวิเคราะห์หลักกฎหมายตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ที่ปรากฏในคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1303/2564 และคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3679/2564 และหลักกฎหมายตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายอาญาที่ปรากฏในคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1890/2566

สิทธิหน้าที่และความรับผิดตามสัญญาค้ำประกันระหว่างผู้ค้ำประกันและเจ้าหนี้นั้น มีลักษณะเป็นการเฉพาะตัวของผู้ค้ำประกันในประการที่จะไม่ตಕทอดไปยังทายาทรหรือไม่ หากสิทธิหน้าที่และความรับผิดตามสัญญาค้ำประกันตกทอดแก่ทายาทของผู้ค้ำประกันแล้ว ความรับผิดของทายาทจะเป็นอย่างไร ผู้เขียนมีข้อสังเกตเกี่ยวกับการปรับบทประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ในประเด็นข้อกฎหมายเรื่องสัญญาค้ำประกันและความรับผิดของทายาทโดยธรรม ตามคำวินิจฉัยในคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1303/2564

* กรรมการกุญแจรักษา สำนักงานคณะกรรมการกุญแจรักษา; อดีตประธานศาลฎีกา

State Counsellor at the Office of the Council of State; Former Chief Justice of the Supreme Court

ในคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3679/2564 ศาลได้วินิจฉัยในประเด็นการเพิกถอนการฉ้อฉล
กรณีอดีตสามีได้นำที่ดินและสิ่งปลูกสร้างซึ่งเป็นสินสมรสไปจดทะเบียนโอนขายให้แก่บุคคลอื่น
อันเป็นทางให้เจ้าหนี้ของอดีตภริยาต้องเสียเบรียบ ผู้เขียนได้นำประเด็นตามคำพิพากษาศาลฎีกา
มาตั้งเป็นข้อสังเกตเพื่อวิเคราะห์และศึกษามาตรา 237 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1890/2566 วินิจฉัยประเด็นข้อกฎหมายระหว่างการพยายาม
กระทำความผิดฐานลักทรัพย์และการกระทำความผิดฐานลักทรัพย์อันเป็นความผิดสำเร็จโดยใช้
หลักเกณฑ์การ “เอาทรัพย์ไป” ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 334 อย่างไรก็ได้ ผู้เขียน
มีข้อสังเกตเกี่ยวกับการใช้หลักเกณฑ์ดังกล่าวโดยหากพิจารณาข้อเท็จจริงในส่วนการแย่งการครอบครอง
ทรัพย์จากการครอบครองของผู้อื่นในลักษณะตัดกรรมสิทธิ์อาจทำให้ผลแห่งคดีเปลี่ยนแปลงไป

คำสำคัญ: ค้าประกัน เพิกถอนการฉ้อฉล ลักทรัพย์

ບກອີຄຣາ:ກໍາພິພາກຫາສາລົງກາ
ກໍາພິພາກຫາສາລົງກາກໍ 1303/2564 ກໍ 3679/2564 ແລະ ກໍ 1890/2566
Analysis of Supreme Court Judgments No. 1303/2564, No. 3679/2564, and No. 1890/2566

Abstract

This article aims to study and analyze the principles of law according to the Civil and Commercial Code and Criminal Code as appear in Supreme Court Judgments No. 1303/2564, No. 3679/2564, and No. 1890/2566.

Do the legal rights, duties and liabilities pursuant to a contract of suretyship between a guarantor and a creditor bind only the contracting parties in such a way that the successors of the guarantor would not be bound? If not, to what extent are the successors held liable? The author offers an analysis of Supreme Court Judgment No. 1303/2564 regarding the application of the relevant rules to these legal issues.

In Supreme Court Judgment No. 3679/2564, the Court ruled on the issue of an annulment of a fraudulent transfer of real property. In this case, the debtor's ex-husband transferred to a third party land and structures located thereon, which were community property, causing the debtor's creditor to be at a disadvantage in collecting an outstanding loan. The author employs the rule application from the judgment to analyze Section 237 of the Civil and Commercial Code.

Supreme Court Judgment No. 1890/2566 analyzed the distinction between attempted larceny and a successfully completed crime by applying the criterion of "taking property," according to the Criminal Code, Section 334. However, the author has an observation regarding the use of that particular criterion; had the Court considered the facts as to the manner in which ownership was deprived, the outcome of the case may well have been different.

Keywords: annulment of fraud, suretyship, larceny